

ikke findes noget Nr. foran de enkelte Ændringer. Den sidste foreslaaede Ændring, nemlig den til en ny § 14, staar der i 7de Linie: „§. 10“ hvilket er en Trykfeil; det skal være „§. 9“.

Fønger: „Maa jeg spørge den ærede Formand, om der ikke ogsaa fremkommer en Feil i den Overfigt, der findes i § 7, den nye § 6. Der staar i Ændringsforslaget, at de 4 sidste Linier af Tabellen udgaa; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det maaske kan misforstaaes, idet nemlig de 4 sidste Linier af Tabellen i sidste Pille indeholde en Klammer, hvorved de forenes med 3die og 4de Linie. Naar de 4 sidste Linier udgaa, kunde derved ogsaa let: „0,003 fint Sølv“ gaa ud.

Formanden: Nei, det bliver staaende.

Fønger: Men saa maa Klammeren indskrænkes til 3die og 4de Linie.

Formanden: Ja.

Ordføreren (Lauber): Denne Sag er desværre kommen tilbage til os paa et ganske andet Grundlag end det, hvorpaa den forelaa her for. Ikke meget lang Tid siden, idet det norske Storting efter den Tid har negtet sit Samtykke til Myntkonventionen. Derved er Forudsætningen for den foreliggende Lov i sin hidtilværende Skikkelse bortfalden; men Regjeringen har søgt at tilvejebringe et nyt Grundlag, en ny Forudsætning, for denne Lov, idet den har foreslaaet indsat en Paragraf i Loven, hvori det hedder: „Kongen benyndiges til med Kongen af Sverig og Norge at slutte en Overenskomst, hvorved den under 18de December f. M. i Stockholm indgaaede Myntkonventions Omraade foreløbig indskrænkes til Danmark og Sverig, idet det forbeholdes Kongen af Sverig og Norge at tiltræde ogsaa for Norges Vedkommende med saadanne Lempelser, som i Konventionen fastsatte Overgangsfrister, som maatte findes hensigtsmæssige“. Dette Forslag af den ærede Finansminister har Landstinget vedtaget, og i den Skikkelse er Loven altsaa kommen tilbage til os. Det Spørgsmaal, Udvalget nu har troet at burde overveie, var det, om denne Konvention mellem Sverig og Danmark alene vilde være af den Betydning for Danmark, at vi af den Grund burde foretage de Forandringer, som her ere foreslaaede? Som det er Alle bekendt, har Udvalget været enigt om, at det, dersom Konventionen kunde omfatte alle tre nordiske Riger, vilde være rigtigt for Danmark at indføre de Forandringer, som her ere foreslaaede, og det Samme har dette Thing saavel som det andet Thing tilraadet. Derom foreligger der altsaa ingen Meningsforskjel, men Spørgsmaalet bliver nu om Konventionen med Sverig alene byder os saadanne Fordele, at vi af den Grund

hør, gaa ind paa Forandringen. Derom har der været delte Meninger i Udvalget, idet et Flertal paa 5 Medlemmer indstiller at slutte sig til Forslaget, saaledes som det er kommet fra Landstinget, medens et Mindretal paa 4 Medlemmer, hvortil jeg hører, har fraraadet at vedtage Lovforslaget i denne Skikkelse, og har stillet et Forslag om en forandret Affattelse deraf. Naar sagen til, at dette Mindretal ikke kan tiltræde Lovforslagets Vedtagelse, er den, at man ikke kan anse de Fordele, som opnaas ved en Myntkonvention med Sverig alene, for saa betydelige, at de kunne begrunde den Forandring i vore Myntforhold, som her foreslaas. Det vil erindres, at der foreslaas 3 Forandringer. Den ene er Overgangen til Guldmyntfoden, den anden er en Forandring af Regningsenheden, og den tredie er en forandret Inddeling af Regningsenheden, nemlig en Overgang fra Lov- og Sertentalsystemet til Li- og Hundredetalsystemet; det er i Korthed de 3 Forandringer, som foreslaas. Af disse 3 Forandringer er hele Udvalget enigt om, at den ene bør foretages, nemlig Overgangen til Guldmyntfoden, hvorimod Mindretallet indtager en særegen Stilling ligeoverfor de 2 andre Forandringer. Mindretallet kan nemlig ikke betragte det som rigtigt, at vi, naar vi ikke med det Samme opnaa Overensstemmelse baade med Sverig og med Norge, forandre vor Regningsenhed. Selv om denne Forandring ikke er større end her foreslaaet, hvorefter 2 Kroner niagtig spare til 1 Rd., vil den dog medføre en Del Besvær for Befolkningen, men endnu større Besvær vil det medføre, naar vi gjøre Forandring i Regningsenhedens Inddeling. Hele Udvalget har været enigt om, og har tidligere i sin Betænkning udtalt sig, for det Uanselige i at komme til Decimalsystemet, 10 Talsystemet, men der er stor Forskjel paa, om vi, naar vi foretage en saadan Forandring, kunne være sikre paa at beholde det i en lang Aarække eller ikke. Dette kunde vi, naar vi gik over til dette System i Forening med de to andre nordiske Riger, men naar Sagen stiller sig som nu, kunne vi ikke have en saadan Sikkerhed derved. Dersom det forudsættes, at Danmark vil vedblive at være sammen med Sverig alene, hvorimod Norge gaar en anden Vei, vil Opfordringen for disse 3 Magter være større til at foretage en Forandring i deres Regningsenhed, og som Følge deraf ogsaa i dens Inddeling, men dersom vi atter kunne over til et nyt System, dersom vi atter komme til at gjøre Forandring i Regningsenhedens Inddeling, vil Følgen deraf blive, at vi forvolde Befolkningen en Besvær, som vi vel kunne forsvare at forvolde den en Gang i en Menneftalder, men ikke 2 Gange. At regne med Rigsdaler, Mark og Skilling er nu Befolkningen saa tilvant, at det allerede vil volde temmelig Besvær for de Allerstørste at gaa over til 10 Talsystemet, men skulde man afsætte den for to Gange at maatte gjøre en saadan Forandring i samme Slægts Levetid, vilde deraf opstaa For-